

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **M. M.**, zastoupená Mgr. Vladimírem Kyrychem, advokátem, se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2013, č. j. 19 Ad 94/2011 – 101,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2013, č. j. 19 Ad 94/2011 – 101, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) ze dne 3. 10. 2011, č. j. 665 311 0706/315-PP, kterým byly zamítnuty námitky stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 3. 2011, č. j. 665 311 0706, o zamítnutí žádosti stěžovatelky o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 3. 2013 (dále jen „posudek ze dne 14. 3. 2013“), který si vyžádal, vyplývá, že došlo k poklesu pracovní schopnosti o 15 % a po zvýšení podle ust. § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen vyhláška č. 359/2009 Sb.), o 5 %, celkem tedy o 20 %. Ke dni 3. 10. 2011 byl tento stav stabilizován. Krajský soud tedy neshledal pokles pracovní schopnosti v míře, pro kterou je možno přiznat invalidní důchod. K námitce poukazující na nepřezkoumatelnost rozhodnutí ČSSZ krajský soud uvedl, že není důvodná. Rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení. Ve výrokové části je uvedeno řešení otázky, jež je předmětem řízení, právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, a označení účastníků. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil. Není účelem odůvodnění, aby opisovalo všechny podklady pro rozhodnutí. Správní orgán

se podle krajského soudu vypořádal i se všemi námitkami stěžovatelky. Důvodnými neshledal krajský soud ani námitky poukazující na tvrzenou podjatost úředních osob. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, usnesením ze dne 12. 10. 2010 vedoucí regionálního oddělení lékařské posudkové služby MUDr. M. Z. (služebně nadřízený lékařů referátu lékařské posudkové služby Ostrava) rozhodl o námitce stěžovatelky tak, že referát lékařské posudkové služby Ostrava je vyloučen z posuzování zdravotního stavu stěžovatelky a posouzením zdravotního stavu stěžovatelky v řízení o invalidní důchod určil v souladu s ust. § 14 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), referát lékařské posudkové služby Karviná. Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka odvolání a dne 10. 11. 2010 vrchní ředitelka úseku lékařské posudkové služby ČSSZ rozhodla tak, že pověřuje lékaře referátu lékařské posudkové služby Vsetín, aby posoudil zdravotní stav stěžovatelky. Lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Vsetín pak vypracoval posudek o invaliditě stěžovatelky dne 9. 2. 2011. Posudek tedy vypracoval lékař jiného referátu posudkové služby.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Předně uváděla, že krajský soud se nevypořádal se všemi jejími námitkami. Zejména se podle jejího názoru nezabýval tvrzením, že prvostupňové rozhodnutí ČSSZ nerespektuje „usnesení ze dne 10. 11. 2010“. Stejně tak nebylo toto usnesení respektováno při provedení dalšího posudku Lékařskou posudkovou službou v Ostravě. Dále vytýkala krajskému soudu, že nechal v potaz, že stěžovatelka podala dne 30. 6. 2010 opakovanou žádost o vrácení plného invalidního důchodu se zpětnou účinností a nikoliv žádost o přiznání invalidního důchodu. Stěžovatelka zpochybnila i závěry posudku posudkové komise ze dne 14. 3. 2012. Na závěry posudku podle stěžovatelky nelze pohlížet jako na závěry nestranné a objektivní. Stěžovatelka také poukázala na to, že její zdravotní stav nebyl v době jeho zkoumání správním orgánem ustálen. Napadla i nezávislost členů posudkové komise z důvodu, že nepřihlédli k lékařským zprávám, které stěžovatelka předložila. Stěžovatelka trvá na vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví se specializací na ortopedii, traumatologie pohybového aparátu. Podle jejího názoru nemůže soud rozhodovat ke dni vydání napadených rozhodnutí správního orgánu. V neposlední řadě poukázala na zprávy praktického lékaře a změnu své zdravotní pojišťovny. Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhla zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

ČSSZ ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila souhlas se závěry krajského soudu. Podle jejího názoru byl stěžovatelčin zdravotní stav pečlivě a objektivně posouzen. Proto navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především brojí proti závěrům krajského soudu ve vztahu k posouzení jejího zdravotního stavu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 – 46, nebo ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20), je posuzování míry poklesu pracovní schopnosti otázkou odborně-medicínskou a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám.

Podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího

pokračování

řízení správního ministerstva, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

Posudkové komise jsou oprávněny posuzovat pokles pracovní schopnosti a vyslovovat posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifickou formou správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Hlavním obsahem činnosti posudkového orgánu je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí také znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné znalosti z oboru posudkového lékařství, na nichž především posouzení invalidity závisí.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%.

Podle ust. § 39 odst. 2 citovaného zákona, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla:

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně,
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně,
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

V dané věci si krajský soud vyžádal od posudkové komise ministerstva práce a sociálních věcí posudek ve věci invalidity stěžovatelky, který byl vypracován dne 14. 3. 2013. Podle tohoto posudku nedošlo u stěžovatelky k datu vydání napadeného rozhodnutí k poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %. K datu vydání napadeného rozhodnutí tedy nebyla stěžovatelka invalidní ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Podle názoru Nejvyšší správního soudu je posudek posudkové komise úplný a přesvědčivý a mohl tedy sloužit jako podklad, spolu s dalšími důkazy, pro rozhodnutí krajského soudu (srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, nebo ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20).

Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na posudek spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své závěry náležitě odůvodnila. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky č. 359/2009 Sb., přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy

k citované vyhlášce a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci stanoveného rozpětí.

Jak plyne z posudku ze dne 14. 3. 2013, postupovala posudková komise v souladu s výše uvedenými zásadami hodnocení. Důkladně posoudila všechny odborné lékařské nálezy, vypořádala se s rozhodujícími skutečnostmi, zdravotní stav stěžovatelky hodnotila na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jí tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti učiněných závěrů. Za této situace nebylo možno přisvědčit námitkám poukazujícím na nedostatečnost závěrů posudkové komise, resp. nutnost doplnění jejich závěrů např. znaleckým posudkem. Z posudku vyplývá, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je stav po úrazu ze dne 11. 10. 2005 (poranění pravého kolenního kloubu s mírnou reziduální anteromediální instabilitou vzhledem k vertikálnímu průběhu štěpu předního zkříženého vazy s lehkou hypotrofií svalů stehna) uvedený v příloze vyhlášky č. 359/2009 Sb., v kapitole XV., odd. B, položce 10, písm. a), vedoucí k poklesu pracovní schopnosti na horní hranici rozmezí (10 - 15 %) tj. o 15 % a po zvýšení podle ust. § 3 citované vyhlášky o 5 %, celkem tedy o 20 %. Nejedná se tedy o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %. V této souvislosti lze také poukázat na to, že se závěrem posudkové komise o tom, že u stěžovatelky nedošlo ani k minimálnímu poklesu výše pracovní schopnosti ve smyslu ust. § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, se shoduje i posudek posudkového lékaře ČSSZ ze dne 20. 7. 2011, který byl podkladem pro posouzení zdravotního stavu stěžovatelky v námitkovém řízení. Tento posudkový lékař při stanovení závěru vycházel z předložených lékařských zpráv a rovněž neshledal, že by u stěžovatelky došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35%. Rovněž je třeba poukázat na to, že ze správního spisu vyplývá, že zdravotní stav stěžovatelky byl posuzován opakovaně a žádný z aktuálních posudků nedospívá k závěru o poklesu pracovní schopnosti ani v nejnižší zákonem požadované výši pro přiznání invalidity. Odhlédnout nelze ani od toho, že z posudku ze dne 14. 3. 2013 plyne, že zdravotní stav stěžovatelky byl ke dni 3. 10. 2011 stabilizován, přičemž aktuálního zhodnocení funkčního stavu kolena nemohlo být komisí realizováno z důvodu, že stěžovatelka se odmítla podrobit přešetření svého zdravotního stavu.

K námitce poukazující na nerespektování „usnesení ze dne 10. 11. 2010“ v prvostupňovém rozhodnutí a v lékařském posudku referátu lékařské posudkové služby Ostrava je třeba konstatovat, že stěžovatelka konkrétně nespecifikovala, které usnesení (tedy jakého správního orgánu a v jaké věci) nebylo respektováno, ani o jaký konkrétní posudek se má jednat. Správní spis nicméně obsahuje usnesení ČSSZ č. j. 5356/4.11.2010, které bylo vydáno dne 10. 11. 2010, jímž bylo rozhodnuto o vyloučení lékařů referátu lékařské služby Ostrava a pověření lékařů referátu lékařské posudkové služby Vsetín, aby posoudili zdravotní stav stěžovatelky pro účely řízení o invalidní důchod. Důvodem vydání toho usnesení byla stěžovatelčina námitka podjatosti referátu lékařské posudkové služby Ostrava. Jak přitom vyplývá z posudku posudkové komise ze dne 14. 3. 2012, o který se opírá napadený rozsudek krajského soudu, nosným podkladem pro učiněné závěry nebyl ani posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava, ani navazující posudek Lékařské posudkové služby v Ostravě. I přesto posudek posudkové komise ze dne 14. 3. 2012 nedospívá k závěru o existenci invalidity stěžovatelky ve smyslu ust. § 39 zákona o důchodovém pojištění. Jak již přitom bylo výše uvedeno, tento posudek je podle Nejvyššího správního soudu úplný a přesvědčivý. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu bylo primárně rozhodnutí o námitkách, nikoliv prvostupňové rozhodnutí.

Pokud stěžovatelka uváděla, že její zdravotní stav nebyl v době jeho zkoumání správním orgánem stabilizován a poukázala na zhoršení svého zdravotního stavu, je třeba zdůraznit,

pokračování

že posudková komise se zabývala zdravotním stavem stěžovatelky k datu vydání předmětného rozhodnutí ČSSZ. Jak již bylo navíc výše uvedeno, stěžovatelka se při jednání posudkové komise odmítla podrobit přešetření zdravotního stavu.

Stěžovatelka dále vytýkala krajskému soudu, že se nezabýval námitkou, že dne 30. 6. 2010 podala opakovanou žádost o vrácení plného invalidního důchodu se zpětnou účinností. Jak plyne z rozsudku krajského soudu, ten se touto námitkou zabýval, neshledal její relevanci pro danou věc, když mimo jiné uvedl, že *„Pokud se jedná o přiznání invalidní důchodu zpětně od 18.7.2008, pak soud uvádí, že žalobkyně podala opakovanou žádost o přiznání invalidní důchodu. O jejím nároku rozhodla Česká správa sociálního zabezpečení dne 2.12.2009. O žalobě žalobkyně rozhodl Krajský soud v Ostravě dne 27.6.2012, jak je uvedeno výše, a to tak, že žalobu zamítl. O kasační stížnosti žalobkyně bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2013, jak je rovněž uvedeno výše. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně pobírala do 18.7.2008 plný invalidní důchod z důvodu poúrazového stavu jejího pravého kolene s lézí předního zkříženého vazů a nestability kolenního kloubu, které značně ztěžovalo obecné životní podmínky žalobkyně. Žalobkyni byl plný invalidní důchod odňat rozhodnutím žalované ze dne 9.6.2008, žaloba žalobkyně proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20.5.2009, který nebyl napaden kasační stížností.“*

Nevyšší správní soud k výše uvedenému doplňuje, že podle obsahu správního spisu stěžovatelka v podání nazvaném „Podnět k odstranění nečinnosti“, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 30. 6. 2010, poukázala na rozhodnutí ČSSZ ze dne 9. 6. 2009 o odnětí plného invalidního důchodu a přiznání částečného invalidního důchodu. Rovněž poukázala na přípis Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava ze dne 6. 8. 2009, kterou se potvrzuje, že byla sepsána žádost o plný invalidní důchod, jakož i žádost o dávky invalidního důchodu se zpětnou účinností. Závěrem tohoto podání stěžovatelka uvedla výslovně: *„Žádám zdvořile, resp. dávám podnět k odstranění nečinnosti, tak aby mi byl vyplácen částečný invalidní důchod se zpětnou platností ode dne odnětí plného invalidního důchodu od 18. 7. 2008.“* Na stěžovatelčino podání zareagovala ČSSZ přípisem ze dne 22. 7. 2010, ve kterém sdělila, že žádost o plný invalidní důchod považuje i za žádost o částečný invalidní důchod. V době vydání rozhodnutí ze dne 9. 6. 2008 o odnětí plného invalidního důchodu měla být podle tehdy platné právní úpravy podána nová žádost o částečný invalidní důchod, což v rozhodnutí uvedeno nebylo. Naopak text tohoto rozhodnutí vyzněl v tom smyslu, že o částečném invalidním důchodu bude dodatečně rozhodnuto bez dalšího úkonu. Za toto pochybení se ČSSZ v přípisu stěžovatelce omluvila. Dále ČSSZ v citovaném přípisu sdělila, že částečný invalidní důchod bude stěžovatelce v době co nejdříve přiznán na základě žádosti ze dne 6. 8. 2009, a to pro časově omezené období do 17. 11. 2009, neboť je třeba zároveň přihlédnout k posudku Okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 5. 11. 2009, kterým nebyla stěžovatelka shledána ani částečně invalidní. Tento posudek je nutno považovat i za posudek k provedení kontrolní lékařské prohlídky částečné invalidity, neboť platnost posudku ze dne 28. 5. 2009 byla omezena do 31. 5. 2009. Doplatek částečného invalidního důchodu za dobu od 18. 7. 2008 do 17. 11. 2009 bude poskytnut.

ČSSZ tedy na stěžovatelčino podání nazvané „Podnět k odstranění nečinnosti“, zareagovala a sdělila, jak bude dále v řízení postupováno. Ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatelka proti uvedenému postupu ČSSZ brojila. Činí tak až v kasační stížnosti a přitom ani neuvádí, jak by toto posouzení mělo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. napadeného rozsudku krajského soudu. Stejně tak ani v námitkách proti předcházejícímu rozhodnutí ČSSZ ze dne 4. 3. 2011, č. j. 665 311 0706, stěžovatelka nezpochybňovala postup správního orgánu. Pouze se domáhala přiznání částečného invalidního důchodu, resp. zpochybňovala odborné lékařské závěry.

Pokud pak stěžovatelka namítala, že posudková komise neměla k dispozici část spisové dokumentace týkající se odnětí invalidního důchodu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se touto námitkou zabýval a uvedl, že se v tomto řízení nemohl zabývat otázkou odnětí invalidního důchodu stěžovatelce. Předmětem soudního přezkumu není rozhodnutí o odnětí invalidního důchodu. S těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Stěžovatelka přitom ani konkrétně neuvedla, jak by se absence předmětné části spisu mohla dotknout napadeného rozhodnutí.

Poukazovala-li stěžovatelka na podjatost členů posudkové komise, kteří vypracovali posudek ze dne 14. 3. 2012, je třeba zdůraznit, že stěžovatelka nevnesla před zahájením jednání u posudkové komise dne 14. 3. 2012 námitku podjatosti jejich členů a učinila tak až při podpisu protokolu o jednání. V této námitce navíc neuplatnila žádnou konkrétní námitku ve vztahu k členům komise. Ani v průběhu řízení před krajským soudem konkrétní námitky vůči lékařům posuzujícím její zdravotní stav nevnesla. Podjatost členů komise přitom nelze spatřovat v procením postupu v řízení. Důvodem podjatosti může být např. takový poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, pro nějž lze pochybovat o nepodjatosti. Takovou námitku však stěžovatelka do protokolu o jednání posudkové komise neuvedla.

Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v tom, že soud nemůže rozhodovat podle stavu ke dni vydání napadených rozhodnutí správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. se při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pro věc jsou přitom irelevantní námitky poukazující na změnu zdravotní pojišťovny, praktického lékaře a další obdobné námitky nemající žádnou relevanci k zákonnosti rozsudku krajského soudu, resp. přezkoumávaných správních rozhodnutí. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek ze dne 6. 3. 2013, č. j. 6 Ads 120/2012 – 38, v němž se Nejvyšší správní soud vypořádával s podobnými námitkami stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, která by byla důvodem pro zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží a ČSSZ nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o osvobození od soudního poplatku, protože řízení ve věcech důchodového pojištění jsou osvobozena od soudního poplatku ze zákona (§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. května 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu